

Poutní deník 2005-2006

Milí přátelé,

Snahou nás všech je, aby do našich rodin, do vztahů mezi národy i do celého světa vstoupil pokoj. Pravý pokoj může vyrůst pouze a jedině z našeho srdce. Proto když jsme vybírali téma Poutního deníku pro nadcházející rok, nechali jsme se vést touhou, aby slova obsažená v jeho kapitolách přispěla k hlubšímu zakořenění opravdového pokoje v našich srdcích a aby nás vedla k usilovnější snaze po jeho společném uskutečňování.

Ve společenstvích Víry a Světla máme jedinečnou šanci naučit se, jak zacházet s těmi nejmenšími z nás, jak být pozorní k lidem, kteří trpí, jak objevovat krásu a dary každého jednotlivce, jak pokorně sloužit a prožívat vzájemné odpuštění a jak spolu kráčet cestou sjednocení.

Naše poslání ústí v úkol stávat se každodenními dělníky pokoje a lásky v našich domovech, na našich pracovištích, v rodinách a na místech, kde žijeme, ve svých čtvrtích či v místní církvi. Pokud jsme tomuto poslání věrni, pak se Víra a Světlo stává „domovem pokoje“ pro všechny, kdo budou našim společenstvím nablízku.

Kéž umíme přijmout Pokoj jako dar Boží a zároveň neúnavně pracovat na jeho naplnění jako by záleželo především na naší lásce, naší věrnosti, naší míry blízkosti jedněch k druhým a naší schopnosti vzájemně si odpouštět.

Jsem si jista, že každé z našich společenství v tomto deníku, který opět připravila Corinne spolu se svým úžasným týmem, nalezne měsíc co měsíc cennou pomoc. Návrhy a náměty v něm obsažené přitom můžete jakkoli přizpůsobit svým vlastním potřebám.

Děkuji každému z vás, Aslaug, otče Jean-Marcu, Izabelo, Marino a otče Josefe, a díky také Tobě, Jeane, za meditace, které nám každý měsíc budou pomáhat následovat cestu Pokoje.

Šťastnou cestu každému ze společenství, v důvěře v Ježíše Krista!

*Viviane le Polain
Mezinárodní koordinátorka*

Rok pokoje

V Genesis, první biblické knize, se můžeme dočíst, jak Bůh stvořil náš svět světla, vody, země, ohně a vzduchu. A jak uprostřed tohoto světa pak stvořil muže a ženu, kteří s Ním a s celým stvořením žili ve vzájemné svornosti a souladu.

Adam s Evou se však později od Boha oddělili a odmítli s Ním žít v harmonii. Přerušili tak i svůj původní soulad se světem. Namísto života v určitém pokojném naplnění najednou **odhalili, že jsou chudí, smrtelní, nazí a zranitelní a začali mít strach**. Když Bůh hledá Adama, ten mu odpovídá: „*Bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.*“ (Gn 3, 10).

Tehdy se v srdci lidské bytosti zrodila obava z vlastní zranitelnosti a touha skrývat se. **A do světa vstoupila nenávist a touha ponižovat a utlačovat ostatní. Do místa původně bratrského společenství se vkradlo násilí: Kain zabil svého bratra Ábela, mezi lidmi začaly růst zdi. Důvěru vystřídala podezřívavost, spolupráci rivalita a soupeřivost**, neboť každý chtěl náhle druhým dokázat, že je lepší a schopnější než ti druzí. Lidé začali mezi sebou bojovat, začali pečovat o svou sílu a o dovednosti nezbytné k uchvácení moci. Slabí začali být potírání a odvrhování stranou.

O několik kapitol dále v knize Genesis se dozvídáme, že „*Země byla před Bohem zkažená a plná násilí.*“ (Gn 6, 11). **Bůh však přesto nad lidmi nepřestal bdít**. Vybral jednoho z mužů, Noeho, aby skrze něj v tomto světě násilí založil nepatrný rod, který by o pokoj pečoval. **S člověkem tak uzavřel smlouvu pokoje**.

*

Války, útisk a opovrhování slabými tedy panovaly ve světě vždy. Ale vždy tu mělo také svůj domov potomstvo pokoje, Bohem vyvolení synové a dcery Noeho, a později také synové a dcery Abrahama a dalších mužů a žen, mudrců i proroků, které si Bůh vybral, aby se stali zvěstovateli pokoje a dělníky pravdy, spravedlnosti a přátelství.

Když se čas konečně naplnil, Bůh poslal svého milovaného Syna, Boží slovo, které bylo samým Bohem, Ježíše, zrozeného z ženy, aby lidem přinesl evangelium pokoje. Ježíš přišel do světa, aby ohlásil nový pořádek, v němž pokoj a mír budou vyvěrat z malých společenství založených na důvěře v Něj, na slabých lidech, které si Bůh vyvolil.

Náš dnešní svět se stal místem plným násilí, v němž je třeba být stále silnějším a neustále rozvíjet své schopnosti získávat a uchovávat si moc. Současně s tím však - z daru Lásky a Ducha svatého, které proměňují naše kamenná srdce v srdce z masa - vyvěrá život malých společenství.

V celém nadcházejícím roce budeme objevovat, že posláním společenství Víry a Světla mezi všemi společenstvími, která ožila na půdě církve, je být znamením pokoje a být dělníky pokoje.

Říjen

Vzájemným umýváním nohou činíme pokoj

Po mnoho let před Ježíšovým příchodem na svět ukazoval Bůh lidským bytostem, jak žít, aby byly šťastny, jak lidství naplňovat a jak se snažit přebývat v Boží harmonii. Udělil jim také několik příkazů: milovat Boha a bližního, pracovat pro spravedlnost a chovat v úctě zemi. Tato přikázání máme zachovávat dodnes. Jakmile však na zem přišel Ježíš, rozhodl se, že lidem dá své přikázání:

*„Nové přikázání vám dávám,
abyste se navzájem milovali;
jako já jsem miloval vás,
i vy se milujte navzájem.
Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci,
budete-li mít lásku jedni k druhým.“*
(J 13, 34-35)

Těsně před tím, než toto přikázání Ježíš vyslovil, **poklekl na kolena, aby umyl nohy svým učedníkům**. A jako to činil pokaždé, když se nějakým způsobem zachoval, i zde, v této chvíli, své konání objasnil. **Řekl, že nám tak dal příklad a že nás žádá, abychom i my jednali stejně, chceme-li být jeho učedníky.**

Ve Víře a Světle uchováváme tradici vzájemného umývání nohou při slavnosti Zeleného čtvrtka. Někdy touto tradicí riskujeme, že zapomeneme, že **žádal-li nás Ježíš, abychom si vzájemně umývali nohy, pak chtěl, aby tomu tak bylo nejen v tento jediný den, ale také každý další. Každý nový den jsme voláni k tomu, abychom si vzájemně sloužili.**

Vzájemné umývání nohou symbolizuje způsob, jímž jsme povoláváni, abychom nové Ježíšovo přikázání uskutečňovali. **Prožívání evangelia pokoje a úsilí o jeho naplnění mají svůj počátek ve společenství. Toto společenství je**

tvoreno lidmi, kteří Ježíši důvěřují, chtějí jej následovat a být jeho učedníky. Podstatou tohoto společenství je totiž nejen nějaká láska k ostatním, nýbrž taková láska, jakou své bližní miloval On! Ježíš je nejen vzor, on je přímo zdroj této lásky. Nemůžeme milovat tak, jak On miluje nás, neboť on každého z nás miluje osobně.

A jaký je skutečný význam umývání nohou?

▶ S Ježíšem už nejde o soupeření ani o soutěž, ale o službu. Každý z nás je tady, aby **ostatním sloužil**, aby jim pomáhal v jejich životě, při rozvíjení jejich lidství, při jejich poznávání Ježíše, v růstu ke zralosti a k moudrosti a ve snaze žít šťastně.

▶ Milovat druhé neznamena především říkat jim, co mají udělat, uplatňovat nad nimi svůj dohled, zmocňovat se jich a tvrdě je řídit. Naopak, znamená to přistupovat k ostatním s taktem a dobrotou, respektovat každého takového, jaký je, včetně jeho darů, ale i obtíží či znevýhodnění. Každý z nás jsme jiný, každý máme svá světlá a temnější místa. Milovat znamená **dát každému najevo, že je jedinečný, důležitý a cenný**.

▶ Milovat znamená přistupovat k druhému s **pokorou**.

▶ Milovat znamená také **vyvíjet iniciativu** ve vztahu k ostatním stejně, jako to činil Ježíš směrem k nám. Jestliže existuje vzájemné spojení mezi srdcem každého z nás a srdcem Ježíšovým, pak také existuje stejné vzájemné spojení mezi námi všemi.

▶ Chceme-li však milovat stejně, jako miloval Ježíš, musíme se **co nejvíce snažit s Ježíšem žít**, neboť jedině On nám může dát potřebnou sílu, lásku a moudrost k tomu, abychom byli schopni druhé milovat stejně jako je miloval On.

Ježíš nám také připomíná, že pokud opravdu chceme evangelium pokoje prožívat a pracovat pro ně v tomto světě, musíme s touto prací začít ve své vlastní rodině a ve svém společenství Víry a Světla. Neboť právě to jsou místa, kde naše srdce budou proměněna, místa, kde se naučíme bližní přijímat, milovat je v jejich odlišnosti a odpouštět jim. Jsou to místa, kde náležíme k Ježíšově církvi a kde můžeme prohlubovat Boží slovo. Místa, kde nalézáme sílu šířit tuto lásku k bližním ve společnosti.

Ježíši, prosíme tě o milost pokory.

Úsilí o pokoj je každodenní boj

Všichni pokoj milujeme. Uskutečňovat jej však s sebou často nese nejednu obtíž. **Usilovat o pokoj totiž znamená rovněž bojovat proti veškerým vlastním sklonům k sobectví a opravdově a účinně se otevírat ostatním, dokonce i těm, kteří jsou nám na obtíž, těm, kdo v nás vzbuzují úzkost a agresi.** Snažit se o pokoj je boj, který dostává jasné obrysy ve společném životě, v životě ve společenství.

Neboť společenství je jako živoucí tělo tvořené několika částmi. Je-li jedna z těchto částí v rozporu se zbytkem těla, hledá-li jen svůj vlastní prospěch, má tendenci se od těla oddělovat. **Každá část těla je tu však pro jeho blaho jako celku.** A stejně tak každý člen by se měl snažit o proměnu od „společenství pro mne“ k „já pro společenství“, o proměnu od sobectví k altruismu. Je samozřejmé, že každý z nás – má-li tu být především pro ostatní - potřebuje určitým způsobem duchovně růst, což znamená, že se mu musí dostat duchovní potraviny a odpočinku.

Cíle Víry a Světla jsou jasně dány. Jejich vyjádření je formulováno v Chartě. V Konstituci pak nacházíme popis struktury našeho hnutí a jeho řídicích linií. **Avšak chceme-li skutečně daným cílům podřídit svůj život, musíme se nechat sytit duchem lásky, přičemž prožívání této lásky je každodenní boj.** Předpokládá totiž obrácení vlastního srdce. Je až příliš jednoduché pokládat vlastní potřeby za přednější než jsou potřeby ostatních, soustřeďovat se pouze na vlastní zájem, vlastní pohodlí a vlastní touhu po moci, či upřednostňovat ukrytí se za lenost či za zlaté pravidlo minima vynaloženého úsilí.

To, co platí pro společenství Víry a Světla, platí úplně stejně pro život rodiny. I zde se neustále ptáme, jak udržovat smysluplnou a otevřenou komunikaci mezi mužem a ženou či mezi rodiči a jejich dětmi, a jak nabízet druhým svou přítomnost. Jak vytvářet pohostinnou atmosféru, která podporuje skutečný život žitý ve společenství? Každý z nás velice rychle sklouzává k preferování svých drobných malicherností před zájmem celku. Je proto dobré, když **každý člen společenství, stejně tak jako společenství jako celek, čas od času najde místo a čas pro obnovu svých sil, chvíli, která mu pomůže znovu nalézt onoho ducha lásky a sdílení.**

Dovolte mi nabídnout vám jeden jednoduchý podnět:

V čase sdílení se můžete tentokrát každý, úplně prostě, ale přitom pravdivě, s ostatními podělit o to, co vás ve společenství činí šťastnými, co naopak považujete za určitou překážku, v co doufáte a v čem byste potřebovali pomoci, máte-li růst v lásce. Tato forma sdílení nás může vzájemně sjednotit a

povzbudit naše srdce. Hovořit spolu bychom měli v tiché atmosféře blízké modlitbě, kdy všichni budeme ponořeni do Ježíšovy přítomnosti. Poprosme jej, aby nám pomohl růst ve svém duchu moudrosti, pravdy a lásky.

V životě společenství je nesmírně důležité, aby každý z jeho členů byl neustále otevřen těm druhým. Velice snadno totiž dochází k tomu, že komunikaci mezi určitými dvěma lidmi náhle cosi přeruší. V té chvíli začínají mezi oněmi dvěma růst bariéry, vzájemná žárlivost a nesváry. **Život ve společenství s sebou nese nejen požadavek, abychom všichni kráčeli stejným směrem, ke stejným horizontům, nýbrž aby mezi námi jako členy společenství rovněž neustále rostla láska, vzájemná náklonnost a důvěra.**

Společenství i rodina jsou školami lásky. Jsou to místa, kde se učíme milovat ty, kdo k nám náleží, s nimiž je však pro nás občas těžké se snést. Od každého z nás to vyžaduje určité úsilí. Neměli bychom mluvit o druhých špatně, měli bychom se neustále pokoušet vycházet vstříc těm, jimž prokázat službu je pro nás někdy obtížné, za tyto lidi bychom se měli modlit a prosit Ducha svatého, aby nám pomohl zůstat pravdiví a ochotní vzájemně si pomáhat. Prosme jej, aby proměnil naše srdce z kamene v srdce z masa. A pokud potkáme někoho, s nímž je pro nás někdy opravdu obtížné vyjít, pak se nebojme požádat o radu a pomoc někoho, kdo je moudřejší než my sami, někoho, kdo nám pomůže rozlišit, jakou část překážky bychom měli zdolat my sami a co by měl udělat ten druhý. Jde přitom především o to, abychom dokázali přijmout fakt, že ne každá situace je jednoduchá, abychom se pokusili najít prostředky, jak ji lépe pochopit a jak postoupit o kruček blíž ke vzájemné jednotě.

Etty Hillesium ve svém deníku píše, že má-li být nastolen pokoj, každý z nás by se měl snažit vykořenit ze svého nitra semena nesváru a nenávisť. Tuto jemnou, mnohdy bolestnou, ale také kouzelnou práci v nás však může vykonat jedině Duch svatý.

Prosinec

Oslava narození Ježíše, vládce pokoje

„Sláva Bohu na výsostech a pokoj všem lidem dobré vůle“

Ano, sláva Bohu, který stvořil náš překrásný a tak rozmanitý svět, s jeho sluncem, měsícem a všemi hvězdami, zemi, moře a vše, co v nich žije: rostliny, zvířata, ptáky i ryby a především každého jednotlivého muže a ženu.

Sláva Bohu, který se stal tělem, Bohu, který na sebe vzal podobu malého dítěte, aby nás přivedl k pokoji, aby nás osvobodil od moci pýchy,

strachu, nenávisti a aby nám dal srdce z masa, srdce otevřené působení Ducha svatého.

Ano, **sláva Bohu za to, že se zrodil Ježíš**, za Marii, jeho matku, i za Josefa, jeho pozemského otce.

Ano, **sláva Bohu za tuto nepatrnou rodinu**, která je pramenem a předobrazem pro všechna křesťanská společenství, a tedy i pro společenství Víry a Světla.

Svatá rodina byla malým společenstvím naplněným láskou. Každý zde měl své místo a svou úlohu. Marie milovala Josefa, Josef miloval Marii a oba dva milovali Ježíše, přičemž jej nechávali vést je a utvářet jejich srdce. V oné vánoční noci se skrze toho nejmenšího, Ježíše, oba naučili milovat Boha a všechny lidi, všechny své sousedy a všechny lidské bytosti.

Ježíš si přál strávit v této rodině třicet let svého života. Prožil je velmi prostě, takřka chudě, v celkem neznámé vesnici, a to proto, aby nám ukázal, jak je důležitý život rodiny a život společenství. Jeho lidský život spočíval v práci, modlitbě, sdílení společného stolu, společném slavení, ale také v tom, že byl nablízku svým sousedům, a to zejména těm, kteří nejvíce potřebovali pomoci. Každou sobotu se účastnil spolu s ostatními modliteb v synagoze. Snažil se být malým znamením lásky, účasti, dobroty a soucitu. **Život svaté rodiny můžeme chápat jako vzor, který nám má připomenout, že nemusíme být nutně voláni k uskutečňování velkých věcí, ale že bychom měli prožívat ty malé s nezměrnou láskou. Neboť i společenství svaté rodiny žilo v duchu lásky, pokoje a jednoty.**

*

Neznamená to, že by toto společenství nepoznalo zkoušky. Právě naopak. Společný život svaté rodiny se dokonce počal v utrpení, když král Herodes zprvu horlivě usiloval, aby novorozené dítě zabil. Neváhal tehdy poslat do Betléma své vojáky, kterým nařídil, aby usmrtili veškeré novorozence mladší tří let. Marii a Josefa však varoval sen, díky němuž mohli včas i s Ježíšem, v noci, nikým nepoznání, uprchnout do Egypta. Cestovali předlouhé dny, snášejíc chlad, únavu, nedostatek jídla i vody. Stali se uprchlíky a žebráky. Avšak i tato zkouška jen upevnila jejich vzájemnou lásku. Z jejich jednoty zcela jistě musel vyzařovat nesmírný pokoj.

Kolik rodin, společenství a jednotlivých lidí bude ještě i dnes prožívat Vánoce v utrpení a v obavách? Je stále mnoho lidí, a někteří z nich se nacházejí v naší blízkosti, kteří nebudou moci Vánoce prožít v radosti a pokoji.

I naše společenství čas od času prožívají doby zkoušek a krizí, kdy jsme nuceni čelit únavě a vyčerpání. V takových chvílích bychom především měli hledat pomoc a podporu. **Zkouška** totiž může do našich společenství zasít

strach a rozdělení. Může však stejně tak **upevnit naši jednotu a stát se pro každého z nás novou výzvou k práci pro ostatní. Může nás povzbudit k prohloubení naší vzájemné důvěry.**

Marie a Josef ve zkouškách naslouchali především Bohu, aby se mohli zachovat jak On si to přeje. Svou pozornost soustředili k Božím znamením. V dobách krizí je totiž naším největším nebezpečím tendence bouřit se, znepokojovat se a příliš se nechat rozptýlit. Můžeme tak totiž ztratit ze zřetele to podstatné, Boha. V takových chvílích se **znamením Boží přítomnosti, tváří v tvář násilí a negaci, kterými se vyznačuje tento svět, může stát Víra a Světlo.**

Dílo jednoty a pokoje mezi různými církvemi Snaha o nápravu rozdělení křesťanů

V našich církvích stejně jako v našich rodinách je přítomno rozdělení. Dějiny zaznamenaly nejednu tragickou chvíli, kdy křesťané proti sobě bojovali, zabíjeli jeden druhého a vzájemně se pronásledovali. Dnes sklízíme plody těchto katastrofálních roztržek. **Jejich pravým pramenem je a vždy byla ztráta věrnosti Ježíši a jeho poselství pokory, pokoje a lásky, jež nachází své vyjádření v Chartě života, tedy v Blahoslavenstvích.** Namísto nich převládly touha po moci, bohatství a odmítnutí přijmout bližního.

Proto dnes mnohé církve po celém světě zakoušejí vzájemnou nejednotu. Ačkoli mezi nimi snad už nepanuje dřívější vzájemná nevraživost a nenávisť, ve způsobu, jakým vykládají Ježíšova slova, v různosti jejich teologií, v rozmanitosti jejich vnitřního uspořádání či v rozdílném porozumění některým svátostem, zejména eucharistii čili stolu Páně tato rozdělení trvají. A je třeba rovněž doznat, že vážné roztržky přetrvávají i uvnitř každé jednotlivé církve, kde často vládne napětí mezi těmi, kdo teologii a pravidla církve chtějí vykládat velmi přísně a těmi, kdo obojí chápou naopak až příliš volně.

Ježíš prosí, aby „všichni byli jedno“. Pravá jednota však nepramení ani z jedné a téže teologie, ani z naprosto identické víry. Jednota totiž přichází především v Ježíši, jenž žije v každém jednotlivém člověku. Tento druh jednoty nachází svůj pramen ve svatosti a ve způsobu, jakým žijeme Blahoslavenství. Ježíš se modlí:

*„Aby byli jedno, jako my (Otec a Ježíš) jsme jedno –
já v nich a ty ve mně;
aby byli uvedeni v dokonalost jednoty.“
(J 17, 22-23).*

Kéž se jeho prosba stane i naší prosbou.

Zdrojem pravé jednoty je sjednocení každého jednotlivého člověka s Ježíšem a, skrze něj, s Otcem. Hledání takovéto jednoty pak v sobě zahrnuje několik dalších skutečností. **Především požadavek, abychom se začali vzájemně, jako členové různých církví, poznávat, abychom sdíleli svou lásku k Ježíši a jeho evangelium pokoje,** ale i těžkosti, které každého z nás v našich snahách zůstat věrni slovům Blahoslavenství provázejí. Vyplývá z něj rovněž požadavek pro představitele jednotlivých církví, aby vstupovali do dialogu nad Ježíšovými slovy, tak, aby společně mohli objevit, po čem Ježíš skutečně touží. Pro nás, kdo jsme shromážděni ve **Víře a Světle, hledat jednotu znamená snažit se dělit o to jedinečné a zvláštní, co charakterizuje náš život,**

tedy společné přijímání slabých osob, které nám napomáhají žít s Ježíšem, pracovat pro Boží království a modlit se.

Při tomto hledání jednoty, pokoje a zhojení historických ran je ovšem přesto pro každého z nás nezbytné, aby miloval zejména svou vlastní církev, abychom poctivě žili to, co je pro nás podstatné a zároveň abychom respektovali rozmanitost teologií a struktur ostatních církví. Takto, rostouce v lásce k Ježíši a ke své vlastní církvi, budeme postupně růst i ve vzájemné jednotě, budeme tak moci odhalit dary jednotlivých křesťanských tradic a oslavovat naši vzájemnou lásku.

Únor

Společným růstem se stáváme muži a ženami pokoje

V Lukášově evangeliu (Lk 2, 22-38) se dočítáme o tom, jak Marie a Josef, poslušni Mojžíšova zákona, přinášejí své dítě do jeruzalémského chrámu. Tu se setkávají se Simeonem, mužem Božím, mužem pokoje, na němž spočívá Duch svatý. **Máme-li se i my stát muži a ženami pokoje, je nutné, abychom svatému Duchu dovolili v nás přebývat, abychom v sobě prohlubovali Boží slovo, abychom v sobě potírali agresi a strach.**

Abychom fyzicky a biologicky dobře prospívali a rostli, musíme se vhodně stravovat, vhodně odpočívat a nacházet vhodné rozptýlení. Pracujeme-li příliš, aniž bychom zároveň tělo sytili, brzy pocítíme ztrátu energie vedoucí někdy až k nemoci. V rovině intelektuální, citové a duchovní je tomu stejně. Musíme si umět udělat čas pro vlastní nasycení. Neudiví nás, když v šesté kapitole Janova evangelia Ježíš rozmnoží chleba a ryby, neboť lidé okolo něj mají hlad. **Toto jeho gesto však můžeme chápat rovněž jako symbol skutečnosti, že chceme-li Ježíše následovat, je třeba, abychom sytili své srdce a svého ducha.** Ježíš je pravý chléb, který sestoupil z nebe. V každé eucharistii nám chce darovat své tělo jako pokrm a svou krev jako nápoj. Chce žít v každém z nás.

Hodnoty, které nás obklopují ve společnosti, v níž žijeme, jsou svůdné, ať už jde o nekonečné možnosti poznání díky televizi a internetu, lákavost materiálních věcí, touhy po bohatství, pohodlí, moci či po cestování, anebo sklony obcházet zákon, který, zdá se, omezuje naši svobodu. Abychom si vydělali peníze, musíme mnoho pracovat, a to často v takřka nehumánních podmínkách. Velmi snadno tak můžeme ztratit ze zřetele duchovní aspekt života. **Jak se tedy správně sytit, abychom se skutečně stali muži a ženami pokoje?**

Boží přítomnost v chudém člověku Náprava rozdělení mezi bohatými a chudými

V Lukášově evangeliu Ježíš vypráví podobenství o jednom žebrákovi jménem Lazar a jednom bezejmenném boháči. Když zemřel onen chudák, andělé ho přenesli k Abrahamovi, zatímco boháč po své smrti vstoupil do místa trýzně. Dnes rozdíl či odstup mezi bohatými a chudými nabírá stále více na dramatickosti. Stává se zdrojem závidi a nenávisti a skrze ně pak také zdrojem ozbrojených konfliktů.

V postní době je dobré si připomenout, že každý z nás a také každé z našich společenství, každý v míře svých možností, jsme voláni k praktickému úsilí o překlenutí propastných rozdílů. Bůh nás ústy proroka Izaiáše vybízí k postu, který je mu milý:

*„Lámat svůj chléb hladovému,
přijímat do domu utištěné,
ty, kdo jsou bez přístřeší,
vidíš-li nahého, obléknout ho.“
(Iz 58, 7)*

Je dobré přečíst si citovaný text celý (Iz 58, 6-12), abychom pochopili, že ten, kdo otevírá své srdce chudému, je sám uzdraven, posílen, potěšen, Bohem podpořen a požehnan.

Ježíš povolává své učedníky, aby zmírňovali napětí mezi bohatými a chudými. Příběh Lazara z Lukášova evangelia se odvíjí i dnes. Ani dnes se bohatí lidé často nestarají o ubohé žebráky, jakým byl Lazar. **Ježíš nám však dává pochopit, že staneme-li se Lazarovými přáteli, Lazar se promění a proměníme se i my sami. Probudí se v nás totiž moc lásky a soucítění, která nás přetvoří a uzdraví.** A my tak odhalíme, že Lazar není jen ebrákem, ale že je lidskou bytostí, kterou svým citlivým srdcem miluje Bůh. **Že je bytostí, která trpěla, člověkem, s nímž můžeme žít v hlubokém spojení srdcí.**

Připomeňme si, že hnutí Víra a Světlo je přítomno v zemích bohatých, ale rovněž v zemích chudých. Když jsem naposledy navštívil Zimbabwe, konala se tam v Harare veliká slavnost všech společenství Víry a Světla. Velmi mne dojalo setkání se členy společenství, kteří se často museli doslova namačkat po sto dvaceti do autobusů pro padesát osob a pak cestovat dlouhé hodiny, téměř bez jakéhokoli jídla, jen aby oslavili svátek Víry a Světla.

Pracovat pro pokoj znamená rovněž být solidární s chudými, znamená to připomínat si, že každá lidská bytost, ať je jakéhokoli původu, náboženství, národnosti, kultury či ať má jakékoli schopnosti či omezení, je mým lidským bratrem a mou sestrou.